

“Cap a la una de la matinada, quan ja feia quatre hores que anotava tot allò que li deien els delegats, de sobte va deixar d’escriure, va girar-se cap als quatre o cinc que érem darrere i ens va dir, amb una mirada tristíssima, una frase que no oblidaré mai. De fet, cap de nosaltres no vam ser capaços de respondre-li: ens vam quedar glaçats, completament glaçats.”

—Però tan malament ho he fet?

En efecte, la matinada del propassat dissabte 31 de març Jorge Alarte va viure el seu pitjor moment com a militant socialista. Ni la derrota a les eleccions valencianes contra Francisco Camps, ni tampoc la que va rebre poques hores més tard enfront de Ximo Puig no el van ferir tant com la successió de retrets que va haver de sentir a l’obertura del 12è congrés nacional del PSPV-PSOE, en avaluar-se la gestió de l’executiva eixint. Una cinquantena de delegats hi van dir la seua, la majoria dels quals amb un to vehement que Alarte no esperava.

“Havia treballat moltíssim i havia combatut la corrupció amb valentia, fins al punt de personar-se a la causa dels vestits que acabà amb la dimissió de Camps”, raona un company. “La seua gestió havia estat validada als diversos comitès nacionals i, sobretot, havia rebut el vot de 700.000 persones el 22 de maig del 2011.” “No mereixia una contestació com aquella, encara més tenint en compte el context de crisi amb què va coincidir el seu mandat i les conseqüències tan negatives que, a totes les federacions socialistes, va implicar el fet que ocupàrem el govern d’Espanya”, hi afegeix un altre. “Era lògic que no rebera un suport a la búlgara, però una contestació massiva a la gestió era igualment innecessària”, apunta. Passades les dues, 279 delegats optaven per censurar-la, i només 158, per aprovar-la.

Amb tot, Jorge Alarte va continuar la seua cursa cap a la reelecció, esvaint els rumors que insinuaven la retirada si no superava amb èxit el debat de la gestió. De caràcter decidit, mai no va pensar a fer un pas enrere. Finalment, 321 delegats van votar Puig, 179 van decantar-se per ell i 24 van preferir d’abstenir-se.

Una nova vida. El 2 d’abril, l’endemà de clausurar-se el congrés nacional, Alarte va presentar la renúncia com a síndic

Dissabte farà tres mesos que Jorge Alarte va abandonar la secretaria general del PSPV-PSOE, però no l’escó a les Corts, que a partir d’ara compatibilitzarà amb la seua professió d’advocat. EL TEMPS explica, a través de testimonis molt propers, com ha viscut aquest darrer any i quina serà la nova vida que ara comença.

del grup parlamentari socialista a les Corts, va demanar de passar a l’última filera dels bancs ocupats pel seu partit —en concret, a l’escó 84— i va escollir el silenci com a teràpia descompressiva.

D’aleshores ençà, no ha concedit cap entrevista ni ha assistit a cap acte públic en què la seua presència poguera incomodar Puig. S’ha proposat de desaparèixer de la primera línia política i tan sols acudeix a les concentracions de cada dia 3, a les 19 hores, al bell mig de la ciutat, amb els familiars de les víctimes de l’accident de metro de València. La seua tasca parlamentària se circumscriu a

dimecres i dijous, quan hi ha les sessions plenàries, perquè l’única comissió a què pertany —la de desenvolupament de l’Estat— tan sols opera en cas de reforma de la carta magna valenciana.

“No odiaré el 65% del meu partit ni m’esforçaré perquè el 35% que vaig obtenir al congrés passe a ser un 36%, un 37%, un 38%, un 39%...”, ha comentat Alarte al seu cercle de confiança. Siga com siga, no pensa abandonar l’acta de diputat, que considera “un compromís amb la societat, per damunt de les qüestions de partit”, ni tampoc no emigrarà al Senat ni al Parlament Europeu, on Puig

El disciplinat diputat de l'escó 84

podria fer-li un lloc a les eleccions del 2014. Insisteix que conclourà la legislatura al seient de diputat ras que ara té, tal com va fer Joan Ignasi Pla quan dimití el càrrec de secretari general, per bé que aquell –a la tercera filera de l'hemicicle, no com Alarte, que és a l'última– semblava més integrat al grup, visualment.

“És molt cabut, i si ha dit que no anirà al Senat, de segur que no ho farà”, confirma una font propera a Alarte. La prova és que Puig li ha ofert la plaça de senador per designació territorial que ara ocupa l'alcalde de l'Eliana, José María Ángel, i l'ha rebutjada. “No té 58 anys, en té 38 i troba que és un gran moment de començar una altra vida”, una nova vida que consisteix a recuperar l'estudi i la seua ocupació professional d'advocat, a què va dedicar-se fins que el 1999 –a 25 anys– va ser escollit alcalde d'Alaquàs. “Des dels 16, quan col·laborava amb son pare al taller, que Jorge no ha deixat de treballar; la dedicació plena a la política ha estat un parèntesi que ara es tanca.”

Així, Alarte demanarà la compatibilitat a les Corts i reobrirà el despatx del centre de València que va adquirir de

jove amb l'ajuda de la seua família. “I no el tornarà a tancar”, puntualitza qui el coneix. A més, rep classes d'anglès i el curs vinent es matricularà en un màster de dret econòmic.

“Si torna a la primera línia, serà d'ací a uns quants anys. No es presentarà a les primàries del 2014 ni aspirarà de nou a la presidència de la Generalitat o a la secretaria general”, sentència aquesta font. “Qualsevol responsabilitat política haurà de ser compatible amb la seua feina privada i, a l'àmbit intern, es mantindrà lleial a Puig. De polític, ho serà sempre, perquè no hi pot deixar de pensar, però una altra cosa, ben diferent, és que ocupe un lloc rellevant a curt o mitjà termini.”

La fi de l'alarmisme. “Des del 2 d'abril, el seu nom respon, exclusivament, a allò que fa a títol individual; d'amics, en té molts, però ell s'ha negat a ser el cap d'una família derrotada en un congrés”, resumeix una persona que explica, d'aquesta manera, la fi de l'alarmisme al si del PSPV-PSOE. “No serà com el lermisme, el ciscarisme o l'asuncionisme, perquè es dissoldrà a poc a poc, com ja va passant.”

No se sent traït, però. Alarte sempre va entendre la política com un compromís de servei públic en què hom treballa amb gent que té aspiracions tan legítimes com les seues. “Diuen que, en política, no et pots refiar de ningú, però si no ho fas, mai no seràs un bon líder; de tensions, fins i tot n'hi ha a les comunitats de veïns”, ha confessat alguna vegada.

Feliç de començar aquesta nova etapa, Alarte s'estima més de recordar les dues fites de la seua trajectòria pública que el fan sentir més orgullós: la recuperació del castell d'Alaquàs per al seu poble, una adquisició que hauria somniat qualsevol alcalde, i la tolerància zero que va caracteritzar-lo en la lluita contra la corrupció, una croada ètica que va menar a la dimissió del president de la Generalitat, un fet inèdit a la política valenciana.

Del 12è congrés nacional, en canvi, no n'ha volgut parlar encara. Prefereix que el pas del temps li'n proporcione una visió més neutral, amb perspectiva, que li permeta d'analitzar-lo desapassionadament. Tampoc no s'ha involucrat gens en els tres congressos provincials que el PSPV-PSOE ha fet des d'aleshores. Ni en el de Castelló –on hi competia l'ex-president de la seua executiva, Óscar

Tena– ni al d'Alacant ni tan sols en el de València, on dissabte passat José Luis Ábalos i Toni Gaspar –que també van integrar la seua executiva nacional– es disputaven la secretaria.

“Se n'ha volgut mantenir al marge, però valora molt el coneixement que té del partit Ábalos–a qui pensava fer secretari d'organització en cas d'haver guanyat el congrés– i troba que Gaspar vol representar l'ànima renovadora que habita al partit des del 1995, la que ja han encarnat Joan Romero o ell mateix”, expressa un amic que, alhora, desmenteix una mala relació amb els caps visibles d'@una, la plataforma de mig centenar d'alcaldes, portaveus municipals i secretaris locals del partit, la majoria propers a Alarte, nascuda poc abans del conclave nacional. “La intenció era bona: atraure els suports que els precandidats Mata i Romeu tenien menys assegurats, però va evolucionar en un niu d'aspiracions legítimes”, observa. Tot i que allò va distanciar Alarte i Gaspar –membre d'@una–, la relació amb Carlos Fernández Bielsa –també membre del grup i alcalde de Mislata– no va erosionar-se gens. Alarte i ell, de fet, conversen assiduament.

Parla amb tothom. Amb Puig, la sintonia és igualment bona; els darrers tres mesos han dialogat per telèfon i, amb molta tranquil·litat, de manera presencial. Menys usual, però també fluid, és el contacte amb Ciprià Ciscar, Manuel Mata o Leire Pajín, al contrari que amb Francesc Romeu, de qui continua bastant allunyat. Les seues converses van cenyir-se al període precongessual, “el temps suficient per a saber que Romeu faria costat a qui tinguera més possibilitats de victòria”. Divendres 30 de març, en constatar que el cavall guanyador seria Puig, Romeu de seguida hi va fer pinya.

Amb Pajín, no hi ha tanta fredor com podria semblar. Certament, l'episodi de la moció de censura de Benidorm –l'estiu del 2009– va donar pas a un altre d'incomunicació en què Pajín intensificà les trobades amb Puig, però tot allò, en part, s'ha pogut reconduir. A la fi, l'un i l'altra hi han eixit perdent: Pajín, perquè el traumàtic cas de Benidorm va ajudar a foragitar-la de la secretaria d'organització federal, i Alarte, perquè ella li havia estat un suport clau al congrés del 2008.

Un matrimoni de conveniència que alguns veuen reproduït en l'entesa de

Puig amb Pajín, que podria començar a grinyolar encara abans: la setmana passada, l'il·licità Antonio Amorós –proper a Pajín– dimitia de secretari de relacions polítiques de la nova direcció provincial alacantina per la seua imputació en el *cas Brugal*, que es remunta al 2010. Puig va forçar-ne la destitució només 48 hores després del seu nomenament, havent comprovat el ressò mediàtic que havia motivat la seua inclusió, una desautorització que no ha agradat a Pajín.

A la cúpula alacantina ha ascendit el jove d'Ibi (Alcoià) David Cerdán, també de l'òrbita de Pajín i que ha rellevat Ana Barceló, secretària provincial del 2008 fins ara i actual presidenta del grup de les Corts. Amb Barceló, Alarte havia tingut sempre una relació tibant, i la noció benidormera no va fer sinó multiplicar la incompatibilitat. “A Barceló, no li té cap rancúnia”, assegura un diputat, “però l'oposició al canvi de govern a Benidorm és una de les moltes coses de què Jorge no es penedirà mai, perquè a Alaquàs va ser a punt de rebre'n una i sap del cert els interessos espuris que acostuma a haver-hi al darrere”. A la seua intervenció davant el plenari del 12è congrés, Alarte no va esmentar Benidorm com una de les alcaldies importants aconseguides el 2011, mentre esmentava poblacions bastant més petites, com ara Castalla (Alcoià) i el Pinós (Vinalopó Mitjà), i fins i tot alguna en què no mana el PSPV, com ara Cullera (Ribera Baixa). Agustín Navarro, batlle de Benidorm, va abandonar el paranimf de la Universitat d'Alacant en aquell precís moment.

Malgrat la seua proximitat a Pajín, el cas d'Elena Martín és diferent: va arribar a la secretaria d'organització avalada per ella –un cas idèntic al de qui fou vice-secretari general de l'etapa anterior, Alejandro Soler–, però Alarte i Martín no van diferir tant. Això sí, ella tampoc no va desenvolupar plenament la seua funció de *número tres*. Els primers dos anys, perquè era percebuda com l'extensió de Pajín a l'executiva del PSPV, i l'últim any i mig perquè va absentar-se de València per a centrar-se en la candidatura municipal d'Alacant, que va encapçalar.

Alarte va notar aquesta absència a la secretaria d'organització, compensada en part per l'acció dels secretaris provincials. De qualsevol manera, la suplantació de les comarques no li ha fet el pes, com no ha tingut problema a reconèixer.

Jorge Alarte, a la darrera filera dels bancs ocupats pel PSPV-PSOE a les Corts valencianes, durant el

La devoció absoluta que sent envers el qui fou portaveu socialista a les Corts la legislatura passada, Àngel Luna, tampoc no exclou diferències de matisos. Una font del grup parlamentari evoca que “Luna li insistia que no abusara del valencià, sobretot en les seues intervencions televisades i radiofòniques”, mentre Alarte, per contra, cada volta s'hi sentia més a gust. “Un síndic de les Corts no ha de no saber parlar valencià”, ha reblat Alarte en petit comitè, en referència al monolingüisme castellà de Luna.

Més recentment, amb motiu de la votació a les Corts de les dues vacants del Consell Valencià de Cultura, a Alarte tampoc no li va agradar gens que nou diputats trencaren la disciplina de vot per

“No aspirarà mai més a la secretaria general ni a la presidència de la Generalitat”

tal de no donar suport a Consuelo Ciscar –esposa del portaveu popular suspès cautelarment, Rafael Blasco, i germana del socialista Ciprià Ciscar– com a nova consellera. “Els pactes, cal respectar-los”, ha proclamat sempre.

Tensió amb Madrid. Amb José Luis Rodríguez Zapatero, la relació tampoc no va excel·lir. Qui ha parlat amb Alarte certifica que no sols no era un dels seus barons predilectes, sinó que, en general, “reclava de l'autonomia que Jorge volia imprimir al PSPV en segons quins àmbits”. Per exemple, quan forçà el ministre Miguel Sebastián a escollir una altra seu, que no fora Zarra (Vall d'Aiora), per al cementeri de residus nuclears, o quan es plantà davant el govern manxec en defensa del transvasament Tajo-Segura, o quan insistí a presentar la querrela del *cas Gürtel* pel presumpte finançament il·legal del PPCV a través de diverses empreses. “Tres vegades li va dir no, Zapatero, però ell va tirar pel recte”, assenyala un diputat provincial que, a tall d'anècdota, recorda la visita del

primer plenari posterior al congrés socialista.

president espanyol que mai no es va dur a terme". El 28 de setembre del 2008, el diumenge que Alarte prengué possessió del PSPV, Zapatero es comprometé *in situ*, davant el plenari, a menjar una paella amb la nova executiva.

"Algunes crítiques de la premsa eren justificades", comenta un altre. "L'AVE és l'únic èxit amb majúscules que Zapatero pot apuntar-se al País Valencià", afegeix, i a continuació aporta, "com a demostració fefaent de la poca sensibilitat envers el PSPV", l'aprovació del nou sistema de finançament, tan perjudicial com l'anterior, o més, per als interessos valencians: "Jorge aspirava a un model més just, en què el barem fora el finançament *per capita* i en què els valencians ens situàrem a la mitjana estatal."

De Madrid, però, Alarte no va rebre gaire ajuda. Ni tan sols de María Teresa Fernández de la Vega –vice-presidenta de l'executiu espanyol fins l'octubre del 2010, que a les eleccions del 2008 havia obtingut escó per València–, que "a la segona legislatura, ja tenia el cap més a fora del govern que no a dins".

Més dificultats. Si dins el seu partit n'hi ha que van fer-li la traveta, entre els rivals, encara més. "El PP va investigar-lo de seguida que va accedir a la secretaria general, van buscar tractes de favor dels ajuntaments socialistes de l'Horta a les grues de la família, una cosa increïble, perquè sempre havia estat molt curós, en aquest sentit", recorda una persona que hi ha treballat de bracet, una persona que també detecta la mà dels populars en la candidatura fallida d'Antoni Asunción a les primàries del PSPV, després d'una dècada apartat de la vida política.

Aquella temptativa, segons que va concloure l'equip d'Alarte, responia a "una coincidència d'interessos amb la dreta, però sense cap concertació prèvia". "Fou un favor mutu acordat entre determinada gent, simplement això", opina un, "i va acabar com va acabar": amb Asunción expulsat del partit i perdent als jutjats les querelles que va presentar contra Alarte i la secretària provincial de València, Carmen Martínez, i amb Rafael Blasco, bon amic d'aquell de la seua etapa socialista, bandejat de la sindicatura del grup popular de les Corts per un cas de presumpta corrupció relacionat amb les ajudes al tercer món durant el seu pas per la Conselleria de Solidaritat i Ciutadania.

Asunción no va recollir els avals que li calien i va impugnar el procés, però la direcció federal va dictaminar-ne la legalitat. "Alarte, amb el suport explícit de Puig, hauria guanyat aquelles primàries còmodament, però no hi veia cap al·licient. Ni haurien suscitat interès entre els ciutadans ni hi hauria hagut la normalitat democràtica desitjable: només s'hauria parlat de divisió interna, no de la contraposició de projectes", afirma un company que manté frescos aquells dies de setembre del 2010.

El futur. El *laissez faire* que Alarte ha promès a Puig no implicarà calma total per al morellà, però. Ans al contrari, Alarte té la convicció que Mata ja planeja de concórrer a les primàries del 2014,

"Luna li insistia que no abusara del valencià, sobretot a la ràdio i a la televisió"

una decisió que Romeu també prendrà a la mínima possibilitat de triomf que hi veja, per petita que siga.

De Mata, valora la seua capacitat discursiva i el fet que, a les primàries de la ciutat de València, quan tenia en contra tot l'aparell del partit, obtinguera el 43% dels vots dels afiliats. En cas que els simpatitzants socialistes puguen participar en el procés d'elecció del candidat a la Generalitat, les possibilitats de Mata encara es multiplicarien.

En canvi, Alarte no s'imagina Pajín a la cursa de les primàries, atès que la vida política, social i personal de la benidormera, actual vice-secretària general del PSPV-PSOE, es concentra a Madrid.

Sobre la possibilitat de conformar un tripartit amb Esquerra Unida i Compromís, Alarte preveia una entesa ràpida amb els primers i problemes amb els segons. En realitat, el seu pacte ideal era un bipartit amb la formació capitanejada per Marga Sanz i Ignacio Blanco, amb els quals sintonitza molt i molt bé.

"Signaria totes i cadascuna de les paraules que han dit Marga i Ignacio", ha admès davant els seus companys, una confessió que no fa extensible a Compromís. La simpatia que sent envers Mònica Oltra i Mireia Mollà contrasta amb el distanciament que sempre ha tingut amb Enric Morera. "A Compromís parlen llengües diferents", ha dit.

Jorge Alarte troba factible un canvi de govern el 2015, gràcies a la descomposició del PPCV. Reitera que la crisi fa forma d'ela majúscula [L], que som a la vora de la intersecció de sota i que fins d'ací a cinc anys no s'iniciarà la recuperació sostinguda. I, sobretot, maleeix que Camps no avançara les eleccions autonòmiques del 2011.

"La política valenciana s'hauria situat al centre de la política estatal, amb la sensació de crisi institucional que això hauria implicat, i tot plegat, sumat a algun fitxatge estrella que a la fi no va poder materialitzar, li hauria reportat un resultat més bo. Un de prou bo per a consolidar-se internament al 12è congrés i acarar amb optimisme els següents comicis", reflexiona un amic seu que també maldava perquè Camps dissolguera les Corts. El president, però, va esgotar el mandat i va preferir morir amb Alarte, aquell qui més l'havia perseguit.

Víctor Maceda